

Ἰδὲ νῆς τριῶνας τὰς λευκάς
 κ' ἔμένα τοῦ δυναμοῦρου...
 μήπως δὲν εἶναι κ' ἡ Λευκάς
 ἀντίρου τῆς Ἡλείρου;

Σηκώνεται μὲ μίσος
 κ' ἡ τῆς Λευκάδος νῆσος,
 καὶ ξεφρονίζει σὺν παπποῦ,
 ἂν δὲν τὰνακαίση,
 πῶς μὲ τὸ κράτος τοῦ λοιποῦ
 θὰ κόψη κάθε σέξοι.

Ἔτσι, καθὼς ἱστορικῶν πληθὺς μᾶς βεβαίονε,
 σὲ χρόνος ἀρχαϊότητος μεγάλους κ' ἀγαποῦς,
 ἤθελε κάθε χώρα μᾶς νὰ κυβερνᾶται μόνη,
 κ' εἶχε δικό της Βασιλεῖα καὶ νόμους χωριστούς.

Κι' ἂν ἡ σήμερον Ἑλλάς
 ἔχη σχέσεις ἑμιλάς
 μὲ τὰς ἕξνας τὰς Δυνάμεις, τοὺς Ἑγγλέζους καὶ τοὺς ἄλλους,
 μόνον μὲ τοὺς Ἑλληνας τῆς ἔχει σχέσεις ἀνωμόλους.

Ἄναψε κ' ἡ Θεσσαλία καὶ τὸν γέρο πολεμεῖ,
 κ' ἐκεῖ πέρα μαῦροι θρήνοι,
 καὶ μᾶς εἴχεται κ' ἐκείνη
 καλύτερα κ' ὄγεια κ' ἀπὸ τοῖσπουρα σουμ.

Δημοψήφισμα μᾶς στέλλει
 μὲ θυμὸ καὶ στενοχώρια,
 καὶ ρητὸς μᾶς παραγγέλλει
 πῶς κ' ἀπὸ τῆς θάλασσας χωρίσῃ.

Ὅρκους δακίζονται παντοῦ σὲ προπατόρων πλικας,
 παντοῦ λαλοῦν ἐπιφανείς,
 μὲς στῆν Καρδίτῃ Ἀλαμανῆς,
 στῆν Κόρινθο Ἀλαμάς.

Φεγγερολοῦν τὰ πέλαγ' στῆν Τένεδο, στῆ Σάμο,
 καὶ κάθε νῆμα πάροχεται νὰ ξαπλωθῇ στῆν ἄμμο
 ξεφρονῆτας δυναμίμδα φωνάζει στῆ Γραικία:
 ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη θαλασμοῦ... πᾶν τὰ πρωτοδικεῖα.

Πρὸς τὸν λαὸν ὁ γέρος
 φωνάζει ἰδιαιτέρως.

Λαέ μου, τί σ' ἐποίησα καὶ τί μ' ἀναποδίδεις;
 δὲν σκέπτεσαι πῶς κυβερνᾶ καὶ τὴν ὁ Κοροδόνις;
 Ἔμει τὸν λαοπρόβλητον, λαέ μου, πῶς συγχέεις;
 πρὸς τί, λαέ μου, μ' ἀπειλεῖς;
 πῶς τὴν εἰκόνα δὲν φιλεῖς
 τοῦ γέρου, μὰ τὴν σελίεις;

Γιαὶ νὰ πάρης τὸ βουνά;
 γιαὶ νὰ κόψεις χάρβας,
 κ' ἐνὶ κορδόνι κυβερνᾷ
 σημαῖας στήνεις μεθ' ἑαυτοῦ;

Ἐγώ, ποῦ σ' ἐγαλούχησα μὲ τῶν θεσμῶν τὸ κήρυγμα,
 καὶ σὺ δικό σου τὸ πλευρὸ
 ἔτρεξα πάντοτε νὰ βροῦ
 παρηγορία καὶ στήριγμα,
 ποτὲ μου δὲν ἐπίστευα, λαέ στανδοκράτη,
 νὰ πάθω τὰ παθήματα τοῦ Κόντε τοῦ Κορφιᾶτη.

Ἔχε λιγὰν ὑπομονή,
 πάψε τὴν τρικυμία,
 κ' ἴσως καὶ τώρα δὲν γενῇ
 κατάγρησις καμμία.

ἴσως κ' αὐτὰ λησμονηθοῦν μὲ τρόπο σὺ καλὰθι...
 λαέ μου, κάθε φρόνημα, κ' ὁ κόσμος δὲν ἐχάθη.
 Μὲ τοῦτα τὰ νοσηήματα, λαέ μου, μὴ μὲ σπάνης...
 ἐγδομα ποῦ σου εἴματα κ' ἔμένα μου τὰ κάνει;
 τὰ πεισμάτ' σου δὲν περνοῦν, ἐγδομα Ντεληγιάννης,
 πέρνω ξανά τὸν ἄλλον μου καὶ γέγορα μὲ χάνεις.

Ἐθρήνη δὲ κ' ὁ Φασουλῆς πικρὸς τὸ Πανελλήνιον
 καὶ πρὸς τὸν λαοπρόβλητον ἀνέκραξε Γροτῆσιον.

Πῶς τόσο μελαγχολικά
 μᾶς βλέπει, Στρατηλάτη;
 περιμμεν τὰ ξερηνικά
 νὰ πάθης τὸ Κορφιᾶτη;

Πρωτοδικεῖα καὶ νομοὺς
 πρὸς τὸ παρὸν παρτάτα,
 μὴ τοῦ λαοῦ σου τοὺς θυμοὺς
 παρῶν, θυπέτα.

Μὴν ἐκοιταξῆς κας' αὐτοῦ φροδῶντας' σὺ κεφάλι
 πολεμικά λοφία,
 καὶ σὺ καλὰ καθοδόμενα μ' ἔμορφει νὰ πέσης κάλι
 μὲ πλειονοψηφία.

Κι' ἐστριγγλίζει κ' ὁ Περικλῆς: ντυπάτε, πολεμάρχοι,
 ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη θαλασμοῦ, καὶ κράτος δὲν ὑπάρχει.

Καὶ καμπόδασι ποικιλίας,
 μ' ἄλλους ἄλογους ἀγγελίας.

Διὰ σίχων χαιτεῖται κ' ὁ Ἐρωμῆος μᾶς εφροσύνην
 τοῦ Στεφάνου Φωτιάδη τὸν υἱὸν τὸν Κοωνταῖνον,
 συγγραφέα σὺ Παρία, νεανίσκον ροδῶν,
 ποῦ θὰ μείνῃ δι' ἄλλοι' στῆν πύρην τῶν Ἀθηνῶν.
 Μ' ἔνα του λαμπρὸν βιβλίον μᾶς εἴμιση' ἐκεῖ πέρα
 καὶ τὴν ἔδοσαν τὴν πρώτην διαδέχεται δευτέρα,
 κ' ἀπὸ τώρα νέος νέος προυπόχεται νὰ βρῇ
 μέλλον εἰς τοὺς Παριούσιος ροδῶν, χροσοῦν, ἐρῶ.

Γεώργιος Γεννάδιος, ὁ μὴμης ἀδελφόν,
 δοτὶς ἀντιπροσώπευσε πᾶν ἱερὸν καὶ τίμιον,
 βιβλίον σπουδαιώτατον τοῦ Γιώτα Γενναδίου,
 ἐν' Ὀξωνίᾳ τυπωθὲν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον.

